

Libris .RO
Respect pentru oameni si carti

KEN FOLLETT

COPII
EDENULUI

Lee Adams, șeriful comitatului Sierra.

Lucien G. Canton, director, departamentul serviciilor de urgență al primăriei, San Francisco;

James F. Davis, Ph.D., geologul statului California; doamna Sherry Reser, ofițer de informații, departamentul de conservare.

Charles Yanez, manager, South Texas, Western Geophysical; Janet Loveday, Western Geophysical; Rhonda G. Boone, manager, comunicare corporativă, Western Atlas International; Donnie McLendon, Western Geophysical, Freer, Texas; Mr. Jesse Rosas, șofer de buldozer;

Seth Rosing DeLong;

Dr. Keith J. Rosing, directorul serviciilor de urgență, centru medical Irvine.

Brian Butterworth, profesor de neuropsihologie cognitivă, University College, Londra.

Cei mai mulți dintre cei menționați mai sus au fost contactați pentru mine de Dan Starer de la Research for Writers, New York City.

Ca întotdeauna, schițele și manuscrisele mele au fost citite și criticate constructiv de agentul meu, Al Zuckerman, editořii mei, Ann Patty în New York și Suzanne Baboneau în Londra; și numeroși prieteni și rude, inclusiv George Brennan, Barbara Follett, Angus James, Jann Turner și Kim Turner.

CUPRINS

PARTEA 1 – Patru săptămâni	5
PARTEA A 2-A – Șapte zile	201
PARTEA A 3-A – Patruzeci și opt de ore	413
Mulțumiri	499

Copiii Edenului / Ken Follett
- București : RAO Distribuție, 2019
ISBN 978-606-006-304-9

821.111

RAO
CORI
EDENULUI

PARTEA ÎNȚÂI

PATRU SĂPTĂMÂNI

RAO Distribuție
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

KEN FOLLETT
The Hammer of Eden
Copyright © Ken Follet, 1998
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© Editura RAO, 2017
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-304-9

LUMINA ASTĂZI MĂMĂTAȚĂR URTĂZI

Când se întinde să doarmă, în minte are mereu acest peisaj:

O pădure de pini acoperă dealurile, deasă ca blana de pe spatele unui urs. Cerul este atât de albastru, în aerul curat de munte, încât îl dor ochii să privească în sus. La câțiva kilometri distanță de drum se află o vale secretă cu laturi abrupte prin care curge un râu rece. Aici, ascunsă de ochii străinii, a fost despădurită o pantă înclinată spre sud, însorită, pe care crește viță-de-vie, pe rânduri îngrijite.

Când își aminește cât de frumos este, simte că i se frângе inima.

Bărbați, femei și copii se mișcă încet prin vie, îngrijind plantele. Aceștia sunt prietenii lui, iubiții lui, familia lui. Una dintre femei râde. Este o femeie masivă, cu păr lung și negru, pentru care simte o pasiune deosebită. Ea își dă capul pe spate și deschide larg gura, iar vocea ei înaltă și clară plutește peste vale ca un cântec de pasăre. Unii dintre bărbați rostesc încet o mantră în timp ce lucrează, rugându-se la zeii văii și ca viața să aibă rod bun. La picioarele lor rămân câteva cioate masive, ca să le amintească de munca incredibilă care a creat acest loc cu douăzeci și cinci de ani în urmă. Solul este pietros, dar asta este bine, pentru că pietrele rețin căldura soarelui și încălzesc rădăcinile vieței, protejându-le de gerul mortal.

Dincolo de vie este un grup de clădiri de lemn, simple, dar bine construite și rezistente la apă. Dintr-o bucătărie de varăiese fum. Într-un luminiș, o femeie învață un băiat cum să facă butoaie.

Acesta este un loc sfânt.

Protejat de izolare și de rugăciuni, a rămas pur, oamenii sunt liberi, în timp ce lumea de dincolo de vale a degenerat în corupție și ipocrizie, lăcomie și mizerie.

Dar acum viziunea se schimbă.

S-a întâmplat ceva cu pârâul iute și rece care trecea prin vale. Susurul lui a fost redus la tăcere, ritmul lui s-a opri brusc. În locul unui șuviu de ape repezi este un iaz întunecat, tăcut și nemîșcat. Marginile lui par statice, dar dacă se uită în altă parte timp de câteva momente, iazul se lătește. În curând este nevoie să se retragă sus pe pantă.

Nu poate să înțeleagă de ce ceilalți nu observă cum crește. Pe măsură ce iazul negru atinge primele rânduri de viață-de-vie, ei continuă să lucreze cu picioarele în apă. Clădirile sunt încunjurate, apoi inundate. Focul din bucătărie se stinge, iar butoaiele goale plutesc pe lacul care crește din ce în ce mai mult.

De ce nu fug? se întreabă el și în gât simte o panică ce îl sufocă.

Acum cerul este negru, acoperit de nori cenușii de culoarea fierului, și un vânt rece biciuie hainele oamenilor, dar ei tot se mișcă printre vițe, aplecându-se și ridicându-se, zâmbind unul la altul și vorbind pe tonuri liniștite, normale. El este singurul care vede pericolul și își dă seama că trebuie să ridice unul sau doi sau chiar trei copii și să ii salveze de la încercare să alerge spre fiica lui, dar descoperă că picioarele i s-au împotmolit în noroi și nu se poate mișca. Este cuprins de groază.

În vie, apa se ridică până la genunchii muncitorilor, apoi până la brâu, apoi până la gât. El încearcă să strige la oamenii pe care îi iubește, spunându-le că trebuie să facă ceva repede, acum, în următoarele câteva secunde, altfel vor muri, dar deși deschide gura și își încordează gâtul, nu ies sunete.

Este stăpânit complet de teroare.

Apa îi intră în gura deschisă și începe să îl sufoce.

Atunci se trezește.

1

Un bărbat pe nume Priest își trase pălăria de cowboy pe frunte și privi de-a lungul deșertului plat și prăfos din sudul Texasului.

Tufișurile joase, verzi, de mesquite și salvie se întindeau în toate direcțiile căt vedea cu ochii. În fața lui, fusese trasa o potecă prin vegetație, cu margini brăzdate, lată de trei metri. Aceste urme erau numite *senderos* de șoferii spanioli de buldozere care le tăiau în linii drepte. Într-o parte, la intervale egale de patruzeci și cinci de metri fluturau steguri de plastic roz strident pe stâlpi mici de sărmă. Un camion se mișca încet de-a lungul *sendero*-ului.

Priest trebuia să fure camionul.

El furase primul vehicul la vârsta de unsprezece ani, un Lincoln Continental din 1961, alb ca zăpadă și nou-nouț, parcat, cu cheile în torpedou, în fața clădirii Roxy Theatre de pe South Broadway în Los Angeles. Priest, care pe atunci se numea Ricky, de-abia vedea pește volan. Fusese atât de speriat, încât aproape făcuse pe el, dar îl condusese zece cvartale și îi dăduse cheile cu mândrie lui Jimmy „Față de Porc“ Riley, care i-a dat cinci dolari și apoi și-a dus fata la o plimbare și a lovit mașina pe Pacific Coast Highway. Așa a devenit Ricky un membru al găștii Față de Porc.

Dar acest camion nu era doar un vehicul.

În timp ce privea, mașinăria puternică din spatele cabinii șoferului cobora pe pământ o placă masivă de oțel, de jumătate de metru patrat. Urmă o pauză, apoi auzi o bubuitură. În jurul camionului se ridică un nor de praf, în timp ce placa începu să lovească pământul ritmic. Simți cum îi tremură pământul sub picioare.

Acesta era un vibrator seismic, un utilaj care trimitea unde de soc prin scoarța pământului. Priest nu avusese parte de prea multă educație, dar devenise expert în furtul de mașini. Se considera cea mai deșteaptă persoană pe care o cunoștea și înțelegea cum funcționa vibratorul. Era asemănător cu radarul și sonarul. Undele de soc se propagau în straturile din pământ – roci sau lichide – și revineau la suprafață, unde erau captate de dispozitive de electroacustice, numite geofoane.

Priest lucra în echipa geofoanelor. Ei amplasaseră peste o mie de aparate acustice la distanțe egale pe o suprafață de 1,6 kilometri pătrați. De fiecare dată când un vibrator era activat, undele erau captate de aparate și înregistrate de un supervisor care lucra într-o rulotă numită și cușcă. Toate aceste date urmău să fie introduse ulterior într-un supercomputer din Houston pentru a realiza o hartă tridimensională a ceea ce se afla în straturile superficiale ale scoarței pământului. Aceasta urma să fie vândută unei companii petroliere.

Vibrările se intensifică cu un zgomot asemănător motoarelor mari ale unui pachebot care lua vitează, apoi sunetul se opri brusc. Priest alergă de-a lungul *sendero*-ului spre camion, ferindu-și ochii de praful care se ridică. Deschise ușa și se sui în cabină. La volan stătea un bărbat îndesat, brunet, în jur de treizeci de ani.

– Hei, Mario, spuse Priest în timp ce se așeză pe locul de lângă șofer.

– Hei, Ricky.

Richard Granger era numele de pe permisul de conducere (categoria B) al lui Priest. Permisul era falsificat, dar numele era real.

Ținea în mână un cartuș de Marlboro, marca de țigări pe care le fuma Mario, și îl aruncă pe bord.

- Uite, ți-am adus ceva.
- Hei, omule, nu trebuie să îmi cumperi țigări.
- Mereu ți le fur.

Luă pachetul început de pe bord, scoase o țigară și o puse între buze. Mario zâmbi.

- De ce nu-ți cumperi țigările tale?
- La naiba, nu, eu nu-mi permit să fumez.
- Ești nebun, omule, zise Mario râzând.

Priest își aprinse țigara. Întotdeauna ajungea să se înțeleagă cu oamenii, să îi facă să îl placă. Pe străzile unde crescuse, oamenii te băteau dacă nu te plăceau, iar el fusese un copil pri căjit. Așa că simțea intuitiv ce voiau ceilalți de la el – respect, afecțiune, umor, orice – și învățase să le ofere repede. Pe câmpul petrolifer, angajații legau ușor prietenii, iar liantul era umorul, uneori batjocoritor, alteori ișteț, adesea obscen.

Deși se afla aici de doar două săptămâni, Priest câștigase increderea colegilor săi. Dar încă nu știa cum putea să fure vibratorul seismic.

Și trebuia să o facă în următoarele câteva ore, pentru că a doua zi camionul era programat să fie dus la un nou sit, la o mie de kilometri distanță, aproape de Clovis, New Mexico.

Avea un plan vag să prindă o cursă cu Mario. Călătoria urma să dureze două sau trei zile, la o viteză maximă pe autostradă de 64 de kilometri pe oră cu care camionul de 20 de tone putea rula. La un moment dat avea să îl îmbete pe Mario, sau aşa ceva, și apoi să plece cu utilajul. Speră să îi vină în minte un plan mai bun, dar până acum nu avusese inspirație.

– Mașina mea e pe ducă, spuse el. Vrei să mă duci mâine până în San Antonio?

– Nu vîi până în Clovis? întrebă Mario surprins.

– Nu, răspunse el fluturând o mână spre peisajul fad al deșertului. Privește în jur, Texasul este atât de frumos, omule, că nu aş vrea să plec niciodată.

Mario ridică din umeri. Nu era nimic ciudat pentru un angajat ocazional în acest domeniu.

– Sigur, te duc.

Era împotriva politicii companiei să ia pasageri, dar șoferii făceau asta tot timpul.

– Ne vedem la groapa de gunoi.

Priest încuviașă. Groapa de gunoi era un loc dezolant, plin de camionete ruginite și televizoare sparte și saltele mucegăite, aflat la marginea Shiloh, cel mai apropiat oraș. Nu o să fie nimeni acolo să îl vadă pe Mario luându-l în mașină, în afara de câțiva copii care împușcau șerpi cu o pușcă de calibrul 22.

– La ce oră?

– Hai să zicem șase.

– Aduc cafea.

Priest avea nevoie de acest camion. Simțea că viața lui depindea de el. Îl mâncau palmele să îl apuce de umeri pe Mario chiar acum, să îl arunce în drum și să conducă mai departe, pur și simplu. Dar asta nu era bine. În primul rând, Mario era cu aproape douăzeci de ani mai Tânăr decât Priest și s-ar putea să nu se lase doborât aşa de ușor. În al doilea rând, furtul trebuia să rămână nedescoperit timp de câteva zile. Priest avea nevoie să conducă până în California și să ascundă camionul înainte ca polițiștii să fie alertați să caute un vibrator seismic furat.

Se auzi un semnal de avertizare prin radio, care indica faptul că supervisorul din cușcă verificase datele de la

ultima prospectie și nu găsise probleme. Mario ridică placă, băgă în viteză și se deplasă 45 de metri înainte, mergând spre următorul marcapozitie reprezentat de un steag roz. Apoi coboră din nou placă și trimise un semnal că e gata. Priest urmări cu atenție, așa cum făcuse de mai multe ori înainte, încercând să memoreze ordinea în care Mario mișca de leviere și comutatoare. Dacă uita ceva mai târziu, nu avea pe cine să întrebe.

Așteptără semnalul radio prin care erau anunțați că începea următoarea prospecție. Vibrația putea fi declanșată manual și de către șoferul din camion, dar în general supervisorii preferau să dețină controlul și să înceapă procesul prin telecomandă. Priest își termină țigara și aruncă chiștelul afară pe fereastră. Mario privi spre mașina lui Priest, parcăta la patru sute de metri pe șoseaua cu două benzi.

– Aceea e femeia ta?

Priest o urmări pe Star care ieșise din mașina murdară, o Honda Civic albastru-deschis, și se sprijinea de capotă, făcându-și vânt cu pălăria de paie.

– Da, spuse el.

– Stai să-ți arăt o poză.

Mario scoase un portofel vechi din buzunarul de la jeans și trase de acolo o fotografie pe care i-o dădu lui Priest.

– Ea este Isabella, spuse el cu mândrie.

Priest văzu o fată mexicană drăguță, de vreo douăzeci și ceva de ani, care purta o rochie galbenă și o bentiță tot galbenă în păr. Ținea un copil sprijinit pe șold și lângă ea stătea timid un băiat brunet.

– Copiii tăi?

– Ross și Betty, încuviașă el.

Priest rezistă impulsului de a zâmbi la auzul numelor englezesti.

– Frumoși copii.

Se gânde la propriii copii și era căt pe ce să-i povestească lui Mario despre ei, dar se opri la timp.

– Unde locuiesc?

– El Paso.

În mintea lui Priest încolțî o idee.

– Îl vezi des?

Mario clătină din cap.

– Lucrez și lucrez, omule. Economisesc banii ca să le cumpăr o casă. O casă frumoasă, cu o bucătărie mare și o piscină în curte. Merită asta.

Ideea încolțî. Priest își temperă entuziasmul și își păstră tonul calm, făcând conversație.

– Da, o casă frumoasă pentru o familie frumoasă, nu?

– La asta mă gândesc.

Radioul bipăi din nou, iar camionul începu să tremure. Zgomotul grav ca de tunet, dar mai regulat, și urca încet în tonalitate. Se opri după exact paisprezece secunde.

În liniștea care urmă, Priest își pocni degetele.

– Uite, am o idee... Nu, poate că nu.

– Ce?

– Nu știu dacă o să meargă.

– Ce, omule, ce?

– Mă gândeam doar, știi, soția și copiii tăi sunt aşa de drăguți, cred că și-e greu că nu îi vezi mai des.

– Asta e ideea ta?

– Nu. Ideea mea este că aş putea să conduc eu camionul până în New Mexico în timp ce tu mergi să-i vizitezi, asta e tot.

Era important să nu pară prea dornic, își spuse Priest în sinea lui.

– Dar cred că nu ar merge, adăugă el cu o voce tristă.

– Nu, omule, nu e posibil.

– Probabil că nu. Să vedem. Dacă pornim mâine-dimineață devreme și mergem împreună până în San Antonio, te pot lăsa la aeroport acolo și ai putea fi în El Paso până la prânz, probabil. Îți-ai vedea copiii, ai lăsat cina cu soția ta, ai stat peste noapte și a doua zi ai fi în avion, iar eu te-aș putea lua de la aeroportul din Lubbock... Ce distanță este între Lubbock și Clovis?

– 144–160 de kilometri, poate.

– Am ajunge în Clovis în noaptea aceea sau cel târziu în dimineață următoare, și nimeni nu ar afla că nu tu ai condus tot drumul.

– Dar tu vrei să mergi în San Antonio.

Rahat. Priest nu se gândise suficient la asta, inventa totul pe loc.

– Hei, n-am fost niciodată în Lubbock, spuse el degajat. Acolo s-a născut Buddy Holly.

– Cine dracului este Buddy Holly?

Priest cântă:

– „I love you, Peggy Sue...“ Buddy Holly a murit înainte să te naști tu, Mario. Îmi plăcea mai mult decât Elvis. și să nu mă întrebă cine a fost Elvis.

– Ai conduce tu atâta drum doar pentru mine?

Priest se întrebă îngrijorat dacă Mario era bănuitor sau doar recunosător.

– Sigur că da, îi spuse Priest. Atâta vreme căt mă lași să îți fumez țigările Malboro.

Mario clătină din cap uimit.

– Ești un tip al naibii, Ricky. Dar nu știu.

Înseamnă că nu era bănuitor, dar avea o reținere și probabil că nu putea fi presat să ia o decizie. Priest își mască frustrarea cu o atitudine nonșalantă.

- Respect pentru oameni și cărti
- Ei, bine, gândește-te.
 - Dacă se întâmplă ceva, nu vreau să îmi pierd slujba.
 - Ai dreptate, zise Priest încercând să-și învingă nerăbdarea. Uite ce e, hai să vorbim mai târziu. Diseară te duci la bar?
 - Sigur.
 - Spune-mi atunci.
 - Bine, s-a făcut.

Radioul dădu semnalul că totul e în ordine și Mario acționă levierul care ridică placa de pe sol.

- Trebuie să mă întorc la echipa de geofoane, spuse Priest. Mai avem câțiva kilometri de cablu de înfașurat până se lasă noaptea.

Ei îi returnă fotografia de familie și deschise ușa.

- Îți spun, omule, dacă aş avea o fată aşa de frumoasă, nici nu aş ieși din *casă*, îi spuse zâmbind, apoi sări jos și trânti ușa.

Camionul înaintă la următorul steag și Priest se îndepărta, ridicând praful cu cizmele sale de cowboy.

În timp ce urmă *sendero*-ul până unde era parcată mașina lui, o văzu pe Star care facea pași, nerăbdătoare și anxioasă.

Cândva fusese celebră, dar pentru scurt timp. În apogeul epocii hippie locuise în cartierul Haight-Ashbury din San Francisco. Priest nu o cunoscuse atunci – el își petrecuse ultima parte a anilor șaizeci făcând primul lui milion de dolari –, dar auzise povestile. Ea fusese de o frumusețe izbitoare, înaltă, brunetă și cu o siluetă generoasă, în formă de clepsidră. Scosese un disc recitând poezie pe un fundal de muzică psihedelică interpretată de o formație numită Raining Fresh Daisies. Albumul nu avusesese succes, iar celebritatea lui Star dură doar câteva zile.

Însă promiscuitatea ei sexuală îi adusese statutul de legendă. Făcea sex cu oricine o plăcea pentru scurt timp:

băieți dornici, de doisprezece ani, și bărbați trecuți de șaizeci de ani, tipi care se credeau homosexuali și fete care nu știau că erau lesbiene, prieteni pe care îi știa de ani buni și străini de pe stradă.

Asta fusese cu mult timp în urmă. Peste câteva săptămâni împlinea cincizeci de ani, iar în păr avea șuvețe albe. Silueta ei încă generoasă își pierduse formele apetisante: cântarea 81 de kilograme. Dar încă emana un magnetism sexual extraordinar. Când intra într-un bar, bărbații se holbau la ea.

Chiar și acum, când era îngrijorată și îi era cald, păsea într-un mod ispititor, dând roată pe lângă mașina veche și leftină. Mișcarea unduitoare a trupului ei pe sub rochia subțire de bumbac părea o invitație, iar Priest simți dorința să o posede chiar acolo.

- Ce s-a întâmplat? spuse ea imediat ce el se apropiase suficient.

Priest era mereu vesel.

- Arată bine, răspunse el.
- Asta sună rău, zise ea sceptică.

Știa ea mai bine decât să ia de bun ce spunea el.

El îi povesti despre oferta pe care i-o făcuse lui Mario.

- Partea frumoasă este că Mario va fi învinuit, adăugă el.
- Cum aşa?

- Gândește-te. El se duce la Lubbock, mă caută, eu nu sunt acolo, nici camionul lui. Se gândește că a fost tras pe sfoară. Ce face? Se duce la Clovis să anunțe compania că a pierdut camionul? Nu cred. În cel mai bun caz, e concediat. În cel mai rău caz, ar putea fi acuzat că a furat camionul și ajunge la închisoare. Pun pariu că nici măcar nu se va duce la Clovis. Va lua imediat avionul înapoi spre El Paso, își va pune soția și copiii în mașină și va dispărea. Apoi, poliția va

fi sigură că el a furat camionul. Și Ricky Granger nici măcar nu va fi suspectat.

Ea se încruntă.

– Este un plan grozav, dar va mușca momeala?

– Eu cred că da.

Îngrijorarea ei deveni mai profundă. Bătu cu palma în tabla mașinii.

– Rahat, trebuie să punem mâna pe nenorocitul acela de camion!

El era la fel de îngrijorat ca și ea, dar ascundea asta sub un aer sigur pe el.

– Așa vom face, spuse el. Dacă nu așa, atunci găsim noi altă cale.

Ea își puse pălăria de paie pe cap și se sprijini de mașină, închizând ochii.

– Mi-aș dori să fiu atât de sigură.

El îi mângâie obrazul.

– Vrei să te duc undeva, doamnă?

– Da, vă rog. Duceți-mă în camera mea de hotel cu aer condiționat.

– Trebuie să plătiți un preț.

Ea deschise ochii mari cu o nevinovăție prefăcută.

– Va trebui să fac ceva murdar, domnule?

Ea își băgă mâna în decolteul ei.

– Da.

– O, la naiba, spuse ea și își ridică fusta până la talie.

Nu purta lenjerie.

Priest zâmbi și își desfăcu nasturii de la jeansii Levi's.

– Ce va crede Mario dacă ne vede? spuse ea.

– Va fi gelos, spuse Priest în timp ce o pătrunse.

Aveau aproape aceeași înălțime și se potriveau grație practiciei îndelungate.

Ea îl sărută pe gură.

Peste câteva minute auzi un vehicul care se apropie de drum. Amândoi ridică privirea fără să se opreasă din ce făceau. Era o camionetă cu trei muncitori pe locurile din față. Bărbații vedea ce se întâmpla și chiură și strigăra pe geamul deschis când treceră pe lângă ei.

Star le făcu cu mâna strigând:

– Bună, băieți!

Priest râse atât de tare, încât ejaculă.

*

Criza intrase în faza finală, decisivă, exact cu trei săptămâni în urmă.

Stăteau la masa lungă din bucătărie și mâncau de prânz o tocănă iute de linte și legume cu pâine caldă, făcută la cupitor, când Paul Beale intră cu un plic în mână.

Paul îmbutelia vinul pe care îl producea comunitatea lui Priest – dar el făcea mai mult de-atât. Era legătura lor cu lumea exterioară, permîțându-le să aibă de-a face cu lumea și totuși să păstreze distanță. Era un bărbat chel, cu barbă și jachetă de piele și se împrietenise cu Priest pe când aveau paisprezece ani și erau niște vagabonzi betivi de la marginea LA-ului, la începutul anilor șaizeci.

Paul promise scrisoarea în dimineață aceea și se suise imediat în mașină și venise aici din Napa, bănuia Priest. El ghicise și ce era în scrisoare, dar aștepta ca Paul să-i explice.

– Este de la Biroul de Administrare a Terenurilor, spuse Paul. „Adresat lui Stella Higgins“.

El i-o dădu lui Star, care stătea în capul mesei, în fața lui Priest. Stella Higgins era numele ei adevărat, cel sub care închiriașe această parcelă de teren de la Departamentul de Interne, în toamna lui 1969.

Toată lumea de la masă tăcu. Chiar și copiii făcûră liniste, simțind atmosfera de teamă și disperare.